

שיחות הר"ן קס"ט

וסוד ענינו הוא יהוד חכמה בינה כאחד, כי רביה"ק היה כלול מתרין משיחין.

וממשיך שמי שלא ראה זאת, לא ראה טוב מעולם, כי טוב הוא אור הצדיק, כמ"ש 'אמרו צדיק כי טוב', והצדיק מאיר אור הדעת בעולם, בפרט בליל שבת קודש, כי מוחין דימות החול הוא מנה"י דבינה, ובליל שבת קודש נמשכין מוחין מחג"ת דבינה. והנה ענין הבינה הוא ההשפעה לאחרים. הגם שבשבת בבוקר הוא אור יותר גבוה בבחי' החכמה, אבל עיקר מה שהצדיקים משפיעים הוא בליל שבת קודש דייקא כי אז מתגלה אור הבינה. ואף כי רביה"ק גילה שהוא בסוד הכתר אבל התגלותו בבחי' הבינה שהיא חצוניות הכתר. לכן מתאר מהרנ"ת איך היה נראה בליל שבת דייקא, כי התגלותו בסוד ל' דבינה, חג"ת דישסו"ת.

והיה מתגלה בו מצד אחד פאר וכן שלא נמצא בעולם, ומצד שני ענוה אמיתית, כי אע"פ שהצדיק האמת מתגלה בפאר יופי וכן וישות דקדושה, אבל יחד עם זאת באותו רגע ממש הוא בבחי' אין אמיתי וענוה ושפלות אמיתית.

וענין מה שהיה שותק בתחילה עם הכוס בידו עד שפתח פיו בנעימות נפלא יום השישי, בודאי שיש בזה סודות נוראים. אבל מה שנוגע לענינו אפשר לפרש אחד מהסודות שיש בזה. דאיתא בדברי רבינו

וענינו היו מאירות כשמש וכירח ממש, בפרט בשבת קודש היו ענינו מאירות מאד מאד, ופניו היו מאירות ומאדימות מאד בשבת קודש, ומי שלא ראה עוצם קדושתו ורשפי שלחבת דבקוה בשבת קודש, וסדר הקידוש שלו בליל שבת עם סדר השלחן, והניגון שהיה מזמר אתקינו סעודתא אומר בשבחי, ואיך שהיה מזמר שאר הזמירות כל מקדש, מנוחה ושמחה, ואשת חיל, ומעין עולם הבא, ומי שלא ראה זאת, לא ראה טוב מעולם. וכל מי שעמד אז באותו מעמד היה מעיד שלא יהיה נראה כזאת עד שיבוא משיח צדקנו. ואלו כל הימים היו וכו' אי אפשר לבאר אפס קצה ועוצם היופי והקדושה הנוראה והיראה העצומה ועריבת נעימת דביקות הנפלא שהיה אז בענוה באמת אשר לא נראה כזאת בעולם, וכל זה לפי תפיסת דעתנו, מלבד סתרי נסתרות שהיה לו בזה. קודם הקידוש היה נוטל הכוס בידו והיה עומד זמן רב עם הכוס בידו לפני השלחן בשתיקה, ולא היו שומעין ממנו כי אם קצת קול השתוקקות ועלה אז למקום שעלה אחר כך, אחר ששהה הרבה מאד פתח פיו בנעימות נפלא: יום השישי כו' (ואמר שבתיבה ראשונה וכו' עיין לקמן):

הנה מהרנ"ת מתאר כאן תיאור נורא איך שהיו פני רביה"ק מאירות ומאדימות,

וידוע שלפני חטא אדם הראשון, היו נמשכין מוחין דאבא לפני מוחין דאימא, ורק אחר החטא נשתנה הסדר שמוחין דאימא קודמין למוחין דאבא. וכיון שרביה"ק גילה והמשיך תיקון הכללי, לכן מגלה שכל העבודה תלויה בהתקרבות לצדיקים, כי ממשיך גם היום את הבחינה הזאת שהראיה חכמה קודמת לשמיעה בינה.

ולכן אחז הכוס, להחזיר העיניים למלכות בסוד החכמה. ולכן שתק בבחי' סייג לחכמה שתיקה. ורק אח"כ פתח ואמר יום השישי. וכן לימד אותנו שלפני התפילה יש להשתוקק ואח"כ להתפלל. כי הכיסופים וההשתוקקות בשתיקה זה מכין אותו שיוכל לדבר דיבור אמת לפני המלך.

ה' יזכנו להתקרב לצדיקי אמת, ועי"ז נזכה לדבר דיבור אמיתי לפני השי"ת פנים בפנים בביאת גוא"צ ברחמים בב"א.

האריז"ל שצריכים להמשיך למלכות סוד העינים והראיה. כי בימות החול נקראת המלכות עולימתא שפירתא דלית לה עיינין, כי לא רואים כ"כ התגלות ההשגחה בימות החול. אבל בליל שבת מאירה התגלות אלקות והארת החכמה במלכות, ונתגלה השגחה בעולם, והוא המשכת העינים למלכות.

ואמר רביה"ק (לקו"מ ח"ב ע"ד) שפעם כל ההתחלות היו מפסח ועכשיו ההתחלות מפורים. כי רביה"ק מדבר בעצם ממדרגתו, שנכלל בזה הגילוי שלו עצמו. דרבינו ז"ל גילה לכל העולם שכל תיקון נשמות ישראל ע"י התקרבות לצדיקי אמת וראיית פני הצדיקים. ונודע שישנן שתי בחי' מוחין, מוחין דאימא הוא יגיעה ועבודה, ומוחין דאבא הוא בחי' ראייה והשגחה. ואחר שעוסק הרבה בעבודת ה' שהיא בחי' בינה אזי זוכה לבחי' ראיית פני הצדיקים, בחי' תא חזי, מוחין דחכמה.

